

[Hans Kjær.]

overhovedet er fremsat. Det viser jo nok et manglende overblik, en manglende vurderingsevne, hos regeringen, når man bringer sig selv i en sådan situation.

Endvidere foreslog jeg, at vi skulle lave en opbremsning af lovstrømmen. Vi skulle koncentrere arbejdet omkring en gennemgang af de bestående love for at fjerne omkostninger og administration, som vi ikke har råd til at opretholde. Nu kunne jeg så for nylig — det var den 19. marts — i Berlingske Tidende læse, at hr. Orla Møller i sin mandagsartikel luftede ganske lignende tanker. Nu er hr. Orla Møller jo ikke til stede her — det er, ligesom de gymnastiske øvelser, vi har været igennem, har trættet mange medlemmer, så de er ved at hvile ud andetsteds — men det er da muligt, man kunne overbringe et spørgsmål til hr. Orla Møller. Jeg ville gerne spørge ham, om han her fra talerstolen ville bekræfte, at han ville gøre sin indflydelse i socialdemokratiet gældende, for at vi kunne få denne nødvendige lovpause til fordel for en gennemgang sigtende mod forenkling og fjernelse af overflødig administration. Jeg kunne jo også benytte lejligheden til at spørge statsministeren, men så skal der også være én, der er budbringer til ham, om han vil medvirke til dette, som hr. Orla Møller og jeg, i hvert fald efter artiklen at dømme, og hvad jeg håber på at få bekræftet, er enige om.

I mit parti kan vi imidlertid ikke glæde os over den økonomiske politik, som regeringen står ved med vedtagelsen af dette finanslovsforslag. Lad mig sige, at vi skal afholde os fra tomme demonstrationer. Vi agter at stemme for finanslovsforslaget, som det nu foreligger. Det er en god skik herinde. Men vi ønsker så også kraftigt at understrege, at vi ikke dermed tager noget medansvar for den økonomiske politik, der er udtrykt ved finanslovens indhold. Jeg tror, at hr. Lysholt Hansen vil nikke genkendende til formuleringen.

Det er før sagt, at vedtagelsen af en finanslov ikke forpligter til alle udgifters afholdelse. Det tror jeg også er et citat af hr. Lysholt Hansen, ikke fra første behandling, men fra sidste års finanslovdebat, hvor vi jo også diskuterede for små spareresultater, og hvor vi så fik at vide, at det kunne vi jo trøste os med. Derfor ville jeg i dag stille det

spørgsmål til statsministeren — han lever vel endnu? — om dette også gælder i denne situation, eller om regeringens aftale med SF indeholder forpligtelser til at undgå yderligere besparelser. Jeg mener, at svaret har interesse, ikke kun i forhold til folketinget, men også for befolkningen, for af det svar afhænger det, om de nye indgreb i økonomien, som vi mener vil vise sig nødvendige senere på året, skal ske ved yderligere besparelser eller ved forhøjelse af skat eller forhøjelse af moms eller måske endda, hvis galt skal være, ved begge dele.

Vor stilling i en sådan situation vil ikke mangle klarhed. Vi vil fortsætte vore bestræbelser for en økonomisk sanering ved hurtig gennemførelse af besparelser og gennemførelse af tilstrækkelige besparelser. Vi tror ikke, at alle de muligheder, der findes, er udtømt med de spareforslag, som vi har fremsat, og som man altså nu mener er for store. Vi tror, det er et spørgsmål om politisk vilje, og vi tror, at når nødvendigheden er over os, så må der også være politisk vilje. Og vi vil fortsætte med at tage initiativer for at finde flere nye muligheder. Vi lægger nemlig afgørende vægt på, at det kan blive muligt at gennemføre en lettelse i skatterne for mellemlindkomsterne, helst allerede fra januar 1974. Det er jo dér, muligheden for, at vi også kan tjene os ud af vores problemer, ligger. Og så må vi se på de forslag, som vi har stillet om, at man må vende bøtten i den offentlige økonomi, sådan så at man tilpasser udgifterne efter de indtægtsmuligheder, man har, ved en skattepolitik, der tager hensyn til de samfundsmæssige virkninger af den førte skattepolitik. Vort mål er, at dette kan blive en realitet.

Christoffersen: Jeg gjorde i formiddagens række bemærkninger til de ændringsforslag, som nu er bragt helskindet gennem afstemningerne, eller som er forsvundet undervejs.

Jeg skal nu forsøge at sige noget om de mere generelle økonomiske problemer og om den politiske situation, vi befinder os i efter de sidste 3 ugers meget intense politiske forhandlinger om besparelser på de statslige budgetter. Disse forhandlinger endte med et resultat, som venstre beklager. De endte nemlig med, at regeringspartiet valgte en løsning, som ud fra enhver